

Співає півень я все мрію Лист на вітті
Ворушиться немов та бідна матросня

Крилаті і верткі неначе Лже-Ікар
Сліпці комашаться прудкою мурашкою
І виглядаються в калюжках тротуарних

Не йди від мене говорящий діаманте
Спи тут як дома тут усе твоє
Це ліжко лампа ця моя пробита каска

О погляди сапфіри ясного блиску-ряхту
А дні були зі щирого смарагду

Тебе я пам'ятаю о місто метеорів
Безсонними ночами які скресали зорі
В садах урочих сяєв букети рвать я звик

Та годі вже лякати те небо майже хворе
Ще мало в нас заїк

Ви не можете собі навіть уявити
Як успіх присипляє і оглуплює людей

В інституті молодих сліпців якось питали
Чи нема у вас крилатого сліпчука
О уста людина шукає нової мови
Де всім граматикам не буде що робити

А ці старі мови от-от уже помруть
І як поезія ще ними користується
За звичкою мабуть а може з браку відваги

Та вони вже як хворі без сили без волі
Їй-богу люди швидко призвичаються до німоти
Адже у фільмах вистачає міміки

А ми уперто говорім
Крутімо язиком
До болю до розпуки
Потрібні нові звуки нові звуки нові звуки
Потрібні приголосні без голосних
Приглухуваті пшикучі
Навчіться хурчати як дзига
Гундосьте тріскуче й протягло
Цмокайте язиком
Чвакайте як невиховані ненажери
Чвиркайте красиво як віртуозні плюваки
Бзюкайте губами на всі лади це надасть вашій мові зичності
Навчіться самохіть векати і гикати
А добре ще було б якби крізь наші спомини
Бив звук мов дзвін

Ми ще не вміємо первісно
Кохатися в нових речах
Кохана поки ще не пізно
Глянь полюбуй на паротяг
Чах-чах

Бо завтра вийдуть у тираж
Усі цяцьки ті залізничні
Вони здадуться нам нараз
Такі смішні й анахронічні

Немов дві жінки глузівниці
Дві лампи тут переді мною
Від їх палаючого сміху
Поник я сумно головою

Той сміх розкочується
Скрізь
Руками говоріть і пальцями виклясуйте
В надуті щоки бийте немов у барабан
О слова
Вони у миртовім гаю
Як Ерос і Антерос плачуть
У небі міста я стою

Слухайте море

Воно удалині самотньо стогне й квилить
Мій голос вірний наче тінь
Тінню життя жадає стати
Мінливим і живим як море хоче бути.

Без ліку моряків запагубивши море
Ковтає мої крики як потоплених богів
Одну лиш тінь воно терпіти може
Тінь широко розкрилених орлів

Здригнувся Бог то слово вибухло як ватра
Біжи держи мене Як жаль мені тих рук
Що простягалися побожно на мій гук
Яка ж оаза рук мене підхопить завтра
Чи ви вже вмієте радіть новим речам

О голосе я вивчив мову моря
І у нічнім порту серед шинків гармидеру
Я став упертішим за ту лернейську гідру
Дивись обіруч я зарну
В артерію кипучу міста
Та якщо завтра в мить одну

Ущухне кручія вириста
Хто зна куди тоді зверну

Подумай що залізниці
Вийдуть скоро з моди й ужитку
Дивись

Перемога
Це буде передусім
Добре бачити здалека
Все бачити зблизька
І щоб усе називалось по-новому